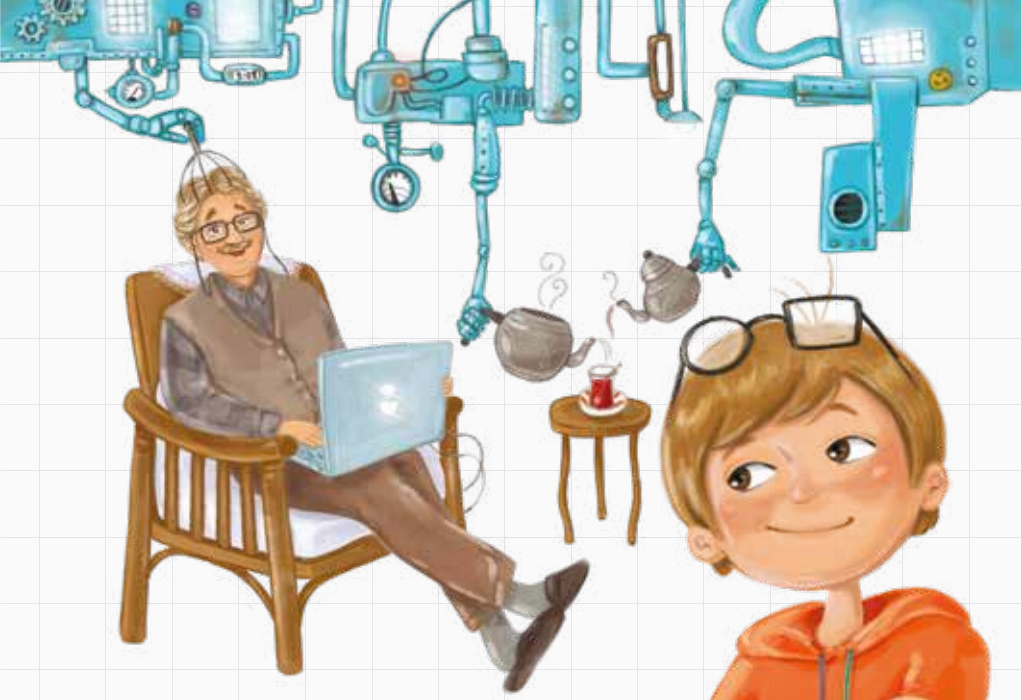

YAZAN CANSU DEMİRBAĞ

+

DEDEM

Kodlama
ÖĞRENİYOR.

+

RESİMLEYEN ŞÜKRİYE GÜRPINAR

CANSU DEMİRBAĞ

DEDEM
Kodlama
ÖĞRENİYOR.

DEDEM KODLAMA ÖĞRENIYOR

Erdem Yayınları: 2196

Erdem Çocuk: 1939

ISBN: 978-605-279-681-8

Genel Yayın Yönetmeni: Melike Günyüz

Yayın Koordinatörü: Zeynep Sağlam

Yazan: Cansu Demirbağ

Resimleyen ve Grafik Tasarım: Şükriye Gürpınar

Editör: Sevim Sarıçam

© 2023, Erdem Yayınları Tic. AŞ

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Baskı: Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B/-1

Başakşehir/İstanbul T: 0212 485 21 25

Sertifika Numarası: 46012

ERDEM YAYINLARI TİC. AŞ

Başak Mah. Mevlana Celaleddin Rumi Cad. No: 26

Bodrum Kat 34480 Başakşehir/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr

Sertifika Numarası: 40018

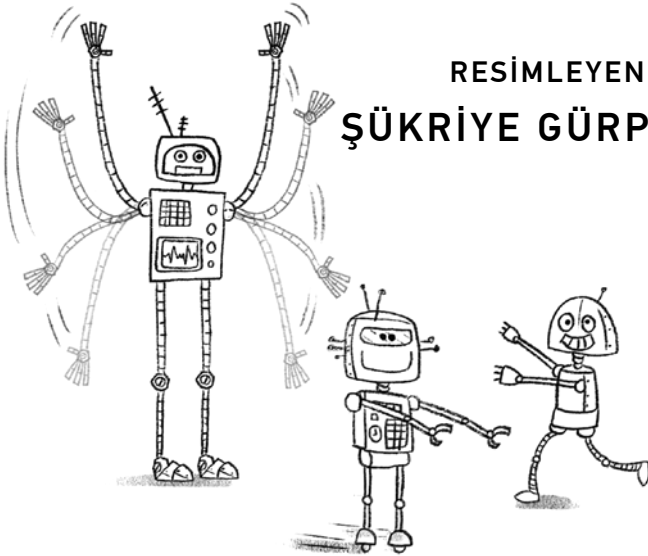
CANSU DEMİRBAĞ

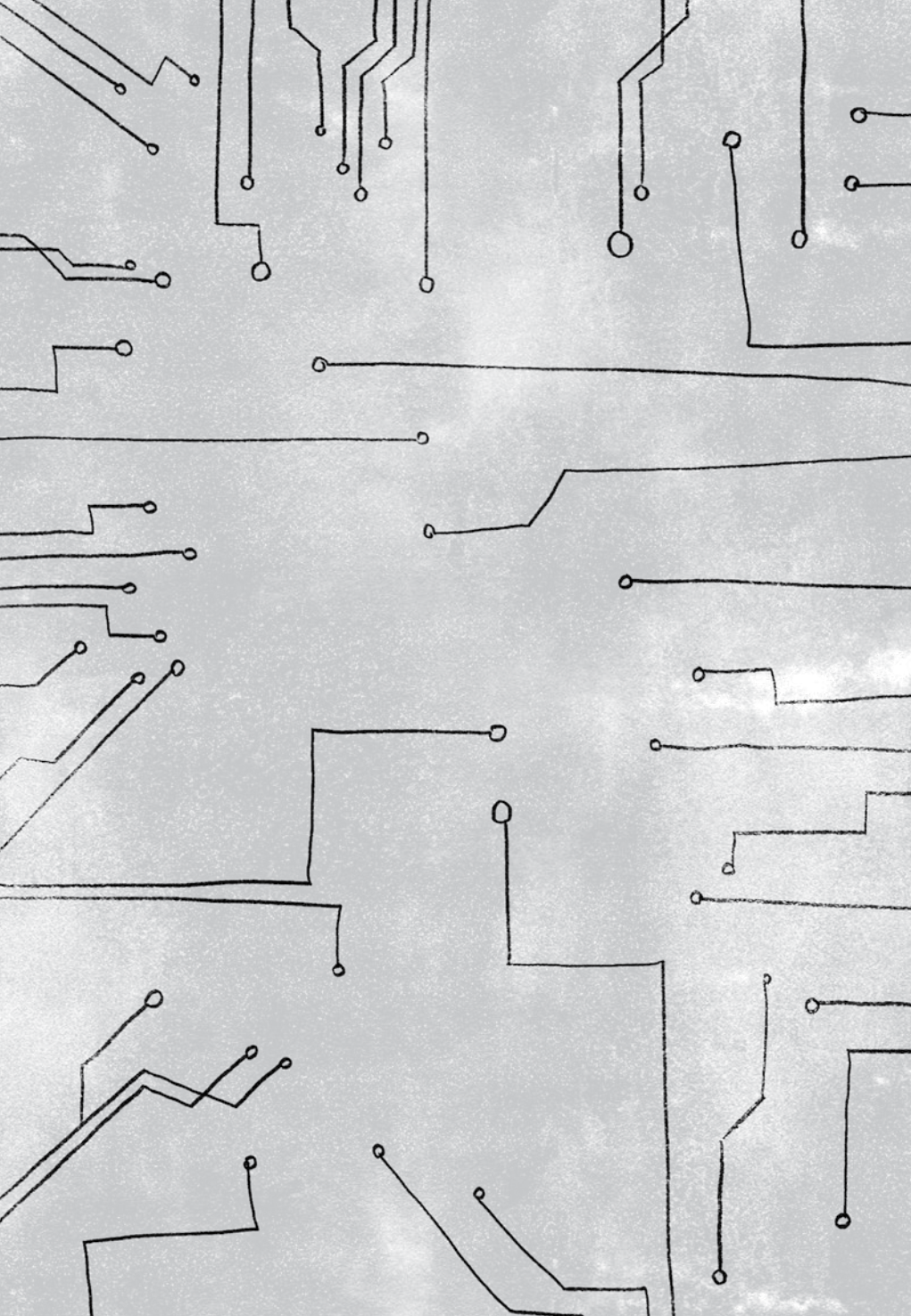
DEDEM

Kodlama ÖĞRENİYOR.

RESİMLEYEN

ŞÜKRİYE GÜRPINAR

Boş İşler Başkanı

“Bak bak! Yine bilgisayarın başında!”

Bu söz, ailemin selam verme şekli gibi oldu artık. Beni gördüklerinde hep böyle söylüyorlar. Ben de selam verdiklerini düşünmeye çalışarak “Merhaba dedem!” diyorum.

Dedem ve anneannem bizim eve yakın oturuyorlar. Bu sebeple annemle babamın işi uzayınca okul çıkışı onlara giderim. Hafta sonları annemle babamın işi olursa onlar bize gelir. Annemle babamın işi varsa sabahları da ben onlara geçerim. Annemle babamın işi çoğunlukla uzar, ben de sık sık dedem ve anneannemle kalırım.

Sürekli beraber olunca aramızdaki ilişki farklı bir hâl aldı. Sınırlar esneyip genişledi. Ne bileyim insan torununa da “Bugün cuma enseni kapa!” şakası yapmaz ki! Okuldan sonra tam gömleğimi çıkarırken birden anneannem odaya dalar. Ben tepki verdiğimde “Aman ne olacak ben küçükken senin altını çok temizledim!” der. Tamam, temizlemiştir de o zaman bebektim, o günleri geride bırakmamız gerek. Anlayacağınız bu sık geliş gidişler sebebiyle anneannem ve dedemle senli benli olduk. Bu kadarına hiç gerek yok, hem de hiç!

Bu kadar yakın olunca nasıl ki ben onların her bir şeyini biliyorsam onlar da benim her adımımın farkında: Ne yediğimi, ne içtiğimi, neler yaptığımı... Elbette bilgisayar başında uzun uzun vakit geçirdiğimi de bilirler. Öyle ki artık bu konuda tepkileri bile otomatik hâle geldi. Bilgisayarı almak için elimi çantaya her uzattığımda anneannem hemen **başlar**: “Bak yine başladı tıklar tıklar bilgisayar işleri.”

Oysa daha bilgisayarın tek bir tuşuna bile basmamışımdır hatta klavyeyi bile görmemişimdir.

Anneannemin başlattığı taarruzu dedem devralır, zaten ancak böyle zamanlarda bir olurlar:

– Oğlum bir dur, bir dinlen. Bir kendine gel. **Bir kafan rahatlasın.**

Böyle cümlelerle bana müdahale etmeye çalışırlar. O yüzden ben “Bak yine bilgisayar başında!” cümlesine çok alışığım.

Bugün okul dönüşü her zamanki gibi anneanne me gittim. Bilgisayarda bir şeyler yapmaya çalışırken aynı konuşma yine başladı. Anneannem selamını verdikten sonra devam etti:

– Bilgisayarda ne yapıp duruyon yavrum sen?

– Gözlerin ağrır, gözlerin.

– Otura otura belin bükülür.

Bu söylenenleri umursamadım.

– Gözlerim ağrırsa bırakırım, belim bükülürse de çıkıp bir iki basket oynar gelirim.

– Ama... **“Boş işlerle uğraşıyon!”** dediklerinde sinir oldum.

Her zaman tekrar eden bu konuşmaları bitirmenin yolu anlatmak: Ne yaptığımı anlatmak. Bugün

teknoloji olmadan bir şey yapmak mümkün değil. Bunu nasıl anlatsam da onları ikna etsem?

Diyelim bir şekilde beni anlar gibi oldu dedem. Kodlamanın bir dil olduğunu, bir süre sonra insanlar iş başvurularında Türkçe-İngilizce bir de **C++** (kodlama dili) bildiklerini belirteceklerini söylesem “Oğlum sen aklını peynir ekmekle mi yedin?” diye söylenir bana herhâlde.

Yine de denemekten asla vazgeçmedim ve umutla kendimi anlatmaya çalıştım.

– Boş işler yapmıyorum dede. Teknolojiyi bilmek çok önemli. Artık dünyada teknolojiyi iyi bilenler ve üretenler güçlü, dedim.

– Bak bak bak! Şu laflara bak, diyerek anneanneme döndü.

– Ama dede, bu bir dil artık. **Türkçe, İngilizce gibi bu da bilgisayar dili.** Ben de onu öğrenmeye uğraşıyorum, dedim.

– Hele, sen oyun oynayıp duruyom demiyon. Yok efendim kodlamamış diye bize hikâyeye anlatıyon. Yaşlıyım ama ben kaçın kurasıyım, bunlara

kanmam, dedi.

– Dil öğrenmek için önce biraz mandalina ve portakal ye de aklın çalışsın. Bu ara sen iyice zayıfladın, diye araya girdi anneannem.

Zaten böyle durumları asla kaçırmaz, lafı evirir, çevirir benim zayıflığıma, vitaminlere ve çorbalara getirir.

Annemle babamın hakkını yemeyeyim, bu konuda onlar beni destekler. Ama diğer tüm konularda anneannem ve dedemle iş birliği yaparlar, benim üstüme üstüme gelirler, yine öyle oldu. Her zamanki sıradanlığı ile devam eden bu akşamki konuşmaya onlar da katıldı:

– Evet, evet mandalina yemiyorsun.

– Dağınıksın evet, peşini toplamaktan bıktık, diye yakındılar.

Ama sonra onlara bilgisayarda güzel şeyler de yaptığımı anlatmaya çalıştılar.

Ama anneannem:

– Kafasını yorup duruyo, diyerek konuyu kendi kaldığı yere getirdi.